: סעיף

פה ב מוש"ע שם סעי' ד: פנו ג נמור שו"ע שם

הלי יא טוש"ע] שם סעיף א: ב ה טוש"ע או"ח סי קג

עשין יט טור שו"ע או"ח

סימן לו סעיף ב:

צב ח ט מיי פ״ה שם הלכה ט מתג שם

טוש"ע או"ח סימן קא סעיף

י [מיי' פ"ה מהל' מלכים

כלי יבו: הלי יכן: צג כ מיי פ"ד שם הלי יא סמג שם טוש"ע או"ח סיי קג סעי א: צד ל מיי שם הלי יכ

צד ד מיי שם הני ינ נוט"ע שם סעיי בי צה מ מיי פ"ג מהלכות ק"ש הלכה יז סמג עשין יח טוש"ע או"ח סימן עד סעיף א: צו ג שיע י"ד קי רמו צו ג שיע י"ד קי רמו

סעיף כו בהגה: צו ס מיי שם הלכה ד סמג שם טוש"ע א"ח סימן

פה סעיף ב: צח ע פ מיי שם הלכה יד ופ"ב הל' יב טוש"ע שם

סעי א וסי סה סעי א וסי

עם. מוסי סים פעי מוסי עם: עם צ מיי׳ פ״ג שם הלי יו

סמג שם טוש"ע א"ח

:סי' על סעיף ו

מיבת וכשהוא מפהק ליתאמן הגמ' אלא מפירש"י נכתב דנמ׳ כש״ה ב) ח״ה חידוני לי בגמי רשיית, ב) סייח חיבעי ני,
ג) [מנחות ח.], ד) שבת מח.
כתובות קי:, ה) מבית וועדה
ואתי ואזיל כלייל רשיית,
ו) [כייה בראיש אבל בטושייע

ו) איתא הכיחו. ז) ולעיל טו. שבת מא.], ה) שבת מ: קנ. קדושין נ) ושייר לקמן כה.],

תורה אור השלם 1. בבלה יובאו ושמה יהיו

2. וְגָם אֲנִי נֶתַתִּי לְהֵם חַקִּים לא טובים ומשפּטים . לא יחיו בָּהֶם:

הַשְּׁנְא וְכַעֲבוֹת הָעֻגְּלָה היח ישעיהו היח יישויה היח הַשְּאָה: ישעיהו היח 4. כִּי דְבַר יִיְ בָּזָה וְאָת מִצְוָתוֹ הַפָּר הַכְּרַת תִּבְּרַת הַבָּפָשׁ הַהִוֹא צַוֹּנָה בָה:

במדבר טו לא בּי לא דָבֶר רֵק הוּא.5 מכם כי הוא חייכם ובדבר הזה תאריכו ימים ָתָּאָד תַּאֲנִי יבּר יָבָים עַּרְ הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת הַיַּרְדֵּן שָׁמָה לִרְשְׁתָּה:

הגהות הב"ח

(A) גמ' המגהק והמפהק וכו' ויש אומרים (ניכר שהוא מכוער) תח"מ ונ"ב ס"ח תכועת) תחייתו ונייב טיים שהוא עכרן: (3) שם אמר אילו כלייל ותיבת ליה נמחק: (ג) שם ר' אסי אמר מהכא הוי מושכי: (ד) רש"י דייה הרי זה וכו' לחש הס"ד ואח"כ מ״ה המגביה הרבה הרי זה מנכיאי: (ה) תום' ד״ה

גליון הש"ם

תום' ד"ה פסק ר"ח וכו' ראע"ג דר"ח וכו'. עי' ננ"מ (דף ל"ג ע"ל):

הגהות הגר"א

[א] גמרא (ומתחיל ממקום םפסה) תח"מ (וכ"מ בתום' ורא"ש ותר"י דל"ג לה):

מוסף תוספות

א. בתוס׳ רי״ש כתב. מוטב

לטזי רש"י

מנטו"ן [מינטו"ן]. סנטר.

רב ניסים גאון

הזכיר טבעת שהוא תכשיט הוזכרה שמעתא דרב ששת והתם היא עיקרה ולא . להקשות ממנה

פו א טושייע אויים סיי ט למלישמים בבגדו. פרשייי להעביר הכינה העוקלתו אבל וממשמש נכגדו. להעביר הכינה העוקלתו: אבל לא היה מסעטף. אם נפלה טליתו כשהוא מתפלל לא היה נוטלה ומתעטף שלא ור"ח פי׳ דחדה מילתה היה פי׳ ממשמש בבגדו תקן (ה) שלה יפול להפסיק: על סנטרו. מנטו"ן בלע"ו שלה תרחה פתיחת פיו: מעל ראשו אבל אם נפל מעל ראשו לא היה מתעטף שהרי הרי זה מקטני אמנה. כאילו אין הקב"ה שומע תפילת לחש (ד)

ומגביה הרבה: הרי זה מנביחי השקר. דכתיב ויקראו בקול גדול (מלכים 6 יח): המגהק והמפהק הרי זה מגסי הרוח. וי"ל ניכר שהוא מכוער גרסינן: אלא עטוש אעטוש קשיא. דאין עטוש אלא לאונסו: למטה. מפיח בקול: וסקילא לי כי כולי סלמודאי. שקולה עלי וחביבה לפי שהיה רגיל להתעטש: כשם שעושים לו נחת רות. שהעטוש נחת רוח לחדם: כך עושים לו נחת רוח מלמעלה. מן השמים למלחות שחלתו: חפשר כדרב יהודה. להבליע באפרקסותו סודר שברחשו ושני רחשיו תלוייו בפניו: פחקיה. זרקו: מישחמיט מיניה. לא היה נראה אליו לפי שהיה רבי אבא חפץ לעלות לא"י ורב יהודה אוסר לו לפיכך לא היה נכנס לבית המדרש: וחשמע מיניה מילחה. מבחוץ: מבית וועדה. מבית המדרש: ונחעטש. מלמטה: עד שיכלה הרוח. מגופו שנודף מאותו רוח: וחוזר לחפלה. למקום שפסק: ואומר. בחוך התפלה דהא מופסקת ועומדת כבר על ידי הרוח לפיכך יכול להפסיק נמי ולומר דבר זה באמלע: חולן בטליתו על לוחרו. מה שיש מן הטלית ולמעלה מן כתפיו מדביק בצוארו ובישן ערום קאמר: לדידי לה סבירה לי. לה הייתי מוקיקו להפסיק: בחבלי השוא. בחבלים שאינם חוקים אלא נוחין להנחק הן מושכין העון על עלמס: אף זה. על ידי דבור בעלמא הוא נענש: ובדבר הוה. בשביל דבור זה שמהרתם עליו תאריכון ימים: היתה טליתו הגורה על מתניו. לכסותו ממתניו ולמטה אע"פ שממתניו ולמעלה הוא ערום קורא ק"ש: אבל

אוממשמש בבגדו יאבל לא היה מתעמף יוכשהוא מפהק היה מניח ידו על סנמרו מיתיבי המשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה המגביה קולו בתפלתו הרי זה מנביאי השקר מגהק ומפהק הרי זה מגםי הרוח המתעמש בתפלתו סימן רע לו ויש אומרים (6) ניכר שהוא מכוער הרק בתפלתו כאילו רק בפני המלך בשלמא מָגהק ומפּהָק לא קשיא יכאן לאונסו כאן לרצונו אלא מתעמש אמתעמש קשיא מתעמש אמתעמש נמי לא קשיא הכאן מלמעלה כאן מלמטה דאמר רב זירא הא מילתא יאבלעא לי בי רב המנונא יותקילא לי כי כולי תלמודאי המתעמש בתפלתו סימן יפה לו כשם שעושים לו נחת תוח מלממה כך עושין לו נחת רוח מלמעלה אלא רק ארק קשיא רק ארק נמי לא קשיא אפשר כדרב יהודה דאמר רב יהודה יהיה עומד בתפלה ונזדמן לו רוק מבליעו במליתו ואם מלית נאה הוא מבליעו באפרקסותו רבינא הוה קאי אחורי דרב אשי נזדמן לו רוק פתקיה לאחוריה א"ל לא סבר לה מר להא דרב יהודה

לית מבליעו באפרקסותו א"ל אנא יאנינא דעתאי: ייהמשמיע קולו בתפלתו הרי זה מקטני אמנה: אמר רב הונא "לא שנו אלא שיכול לכוין את לבו בלחש אבל אין יכול לכוין את לבו בלחש מותר וה"מ ביחיד אבל בצבור אתי למיטרד צבורא: רבי אבא הוה קא משתמים מיניה דרב יהודה דהוה קא בעי למיםק לארעא דישראל "דאמר רב יהודה יהיו כל העולה מבבל לא"י עובר בעשה שנאמר יבבלה יובאו ושמה יהיו עד יום פקדי אותם נאם ה' אמר איזיל ואשמע מיניה מילתא ∘מבית וועדא והדר אפיק אזל אשכחיה לתנא דקתני קמיה דרב יהודה יהיה עומד בתפלה ונתעמש ממתין עד שיכלה יהרוח וחוזר ומתפלל איכא דאמרי להיה עומד בתפלה ובקש להתעמש מרחיק לאחריו ד' אמות ומתעטש וממתין עד שיכלה הרוח וחוזר ומתפלל ואומר רבש"ע יצרתנו נקבים נקבים חלולים חלולים גלוי וידוע לפניך חרפתנו וכלימתנו בחיינו ובאחריתנו רמה ותולעה ומתחיל ממקום שפסק או אמר ליה (י "אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה דיי: ת"ר היה ישן במליתו ואינו יכול להוציא

את ראשו מפני הצנה חוצץ במליתו על צוארו וקורא ק"ש וי"א על "לבו ותנא קמא הרי לבו רואה את הערוה קסבר לבו רואה את הערוה מותר אמר רב הונא א"ר יוחנן היה מהלך במבואות הממונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל רב חסדא האלהים אם אמרה לי ר' יוחנן בפומיה לא צייתנא ליה איכא דאמרי אמר רבה בר בר חנה אמר ריב"ל היה מהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו וקורא ק"ש א"ל ר' חסדא האלהים אם אמרה לי ריב"ל בפומיה לא צייתנא ליה ומי אמר ר' הונא הכי והאמר רב הונא ית"ח אסור לו לעמוד במקום המנופת לפי שאי אפשר לו לעמוד בלי הרהור תורה לא קשיא כאן בעומד כאן במהלך ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר ∞רבה בר בר חנה א״ר יוחגן פבכל מקום מותר להרהר בדברי תורה חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא וכי תימא הכא גמי כאן בעומר כאן במהלך איני והא יירבי אבהו הוה קא אזיל בתריה דרבי יוחנן והוה קא קרי ק"ש כי ממא במבואות המטונפות אשתיק א"ל לר' יוחנן "להיכן אהדר יא"ל אם שהית כדי לגמור את כולה חזור לראש הכי קאמר ליה לדידי לא סבירא לי לדידך דסבירא לך אם שהית כדי לגמור את כולה חזור לראש תניא כותיה דרב הונא תניא כותיה דרב חסדא תניא כותיה דרב הונא המהלך במבואות המטונפות מניח ידו על פיו ויקרא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא 🌼 היה מהלך במבואות המטונפות לא יקרא ק"ש ולא עוד אלא שאם היה קורא ובא פוסק לא פסק מאי אמר ר' מיאשה בר בריה דריב"ל עליו הכתוב אומר יוגם אני נתתי להם חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו [בהם] ר' אסי אמר © יהוי מושכי העון בחבלי השוא רב אדא בר אהבה אמר מהכא יכי דבר ה' בזה ואם פסק מה שכרו אמר ר' אבהו עליו הכתוב אומר זובדבר הזה תאריכו ימים: אמר רב הונא היתה טליתו חגורה לו על מתניו מותר לקרות ק"ש תניא נמי הכי בהיתה מליתו של בגד ושל עור ושל שק חגורה על מתניו מותר לקרות ק"ש אבל

לא מתעטף אם נפלה טליתו ותרי מילי נינהו.

היא הפסקה אם מתעטף כיון שנפל לגמרי אבל לתקן קצח שלא יפול לא הוי הפסחה:

ואומר רבון העולמים. מיד באמצע תפלתו ואח"כ מתחיל ממקום שפסק: אמר ליה לדידי לא סבירא לי פירוש משום תרתי מילי

חדא דסבירנא דאינו חוזר לראש דאמר רבי יוחנן (ר״ה דף ל״ד:) שמע חשע תקיעות בחשע שעות יצא ועוד דסבירא לי מניח ידו על פיו ואם כן הוי ליה ראוי אלא לדידך דסבירא לך דחייב להפסיק וכו':

בחבלי השוא. כלומר נחנס מושכים עליהם עון כי טוב היה שלא היו מקיימין א אותו כלל: ם בםק. רבינו חננאל כרב חסדא דאסור לקרות ק"ש אפילו לואה תחת בגדו על בשרו וס"ל כל עלמותי תאמרנה (מהלים לה) "דאע"ג דר' חסדא תלמיד דר' הונא הוה לחומרא אזלינן ורב אלפס פסק כרב הונא מדאקשי גמרא מיניה ביומא פרק הממונה (ד' ל.):

מוסף רש"י

סנטרו. מקוס חיכור עני הלחיים יחד (ויקרא יש כז, מכות כא. שבועות ג.). יהודה לא סבירא ליה. וירא פו יגזור עליו מלילד יינט פן יגוול עמי ממק (שבת מא. וכעי"ז כתובות קיי). לדידי לא סבירא לי. מה שהפסקת, דחית ליה לרי יוחנן היה קורא ק"ש והגיע למבוחות המטונפות מניח יהם לריך לחזור (ר״ה לד:). לדידך דסבירא לך. ומתה חולק עלי בשתיהן, דכיון דקא בעית מהו לגומרה מכלל בעית מהו נגומני נוכני דסבירא לך סרוגין מעכבי קרייה, ומבעיא לך בכמה הוי סלוגין (שם).

רבינו חננאל

וממשמש בבגדו. בטליתו הפרוסה עליו. אבל לא היה מתעטף. פי', וממשמש בבגדו [בתפלתו], אם נפל מעל ראשו לא היה אם נפיל מפל ואס לא היה מתעטף, שניה חושבו הפסקה להתקט בתפלתו, אבל לתקן טליתו עליו שלא יפול מעליו אין זו הפסקה. ולא ניח ידו על סנטרו. פי׳, ולא ניח ידו על סנטרו. פיי, לא הניח ידו על צדו והן כסליו שנראה כעומד בקלות ראש. א"ל אנא אנינא דעתא. הכי הלכתא דכל מאן דאנינא דעתיה וורקו לאחוריו ובלבד שלא יזרקהו באיסטלין. ת"ר היה צוארו וקורא ק"ש וי"א על לבו. והלכתא לבו רואה את הערוה אסור, מדפריך סתמא דגמרא והרי לבו רואה את הערוה, אמר ליה

אמרה לי ר׳ יוחגן בפומיה לא צייתנא ליה. פירוש, מדאמר רב חסדא האלהים אי אמר ר׳ יוחגן בפומא לא צייתנא ליה, ש״מ דקבלה היתה בידו דאסור, ובא רב הונא להתירו, ולא קבלה רב חסדא. אצ״ג דרב חסדא תלמיד לגבי רב הונא ורבי יוחנז. היי״ל כוותיה דאסור. מדהני אמוראי כולהו מסייעי טעמיה דהא תנא דקאי כרב חסדא. ש״מ דלהכתא כוותיה.